

GOTİKROMANTİK

Böcek

RICHARD MARSH

Çeviri: Nazire Ersöz

CAN

RICHARD MARSH

Böcek

GOTİK ROMANTİK 5

Can Yayınları 1990

The Beetle, Richard Marsh

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Temmuz 2011

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1337-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

RICHARD MARSH

Böcek

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Nazire Ersöz

RICHARD MARSH, 1857 doğumlu İngiliz yazar Richard Bernard Heldmann'ın takma adıdır. Eton ve Oxford üniversitelerinde öğrenimini tamamlayan yazar, 1893'te Richard Marsh adını almadan önce Bernard Heldmann imzasıyla çoğu serüven türünde kısa hikâyeler yayımladı. "Tuhaf Öyküler" yazarı olarak tanınan Robert Aicman'ın büyükbabası olan Marsh'ın on dokuz romanından bir kısmı 1915'teki ölümünden sonra yayımlandı. Bu yapıtlar arasında en ünlüsü Bram Stoker'ın *Dracula*'sıyla aynı yıl yayımlanan *Böcek*'tir (1897).

NAZİRE ERSÖZ, 1977 yılında Tarsus'ta doğdu. 1994'te Tarsus Abdulkerim Bengi Anadolu Lisesi'nden, 2000'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Serbest avukat olarak çalışıyor. Mark Twain'in üç öyküsünün yer aldığı *Bir Köpeğin Hikâyesi* adlı çevirisi 2009'da, F. Scott Fitzgerald'ın bir uzun öyküsünden oluşan *Kıydan Uzakta* adlı çevirisi ise 2011'de yayımlandı.

İçindekiler

BİRİNCİ KİTAP: AÇIK PENCERELİ EV

Dışarıda	15
İçeride	21
Yataktaki adam	28
İssız bir nöbet	34
Hırsızlık emri	39
Tuhaf bir soygun	50
Büyük Paul Lessingham	57
Sokaktaki adam	66
Destenin içindekiler	68

İKİNCİ KİTAP: LANETLİ ADAM

Reddedilmiş	77
Bir gece yarısı serüveni	84
Bir sabah ziyaretçisi	90
Resim	96
Düşesin balosu	109
Mr. Lessingham konuşuyor	119
Atherton'ın sihirli dumanı	126
Sihir mi, mucize mi?	135

Böceğin tanrılaşması	137
Hanımfendi öfkeleniyor	153
Zalim bir baba	158
Gece dehşeti	164
Lanetli adam	178

ÜÇÜNCÜ KİTAP: GECENİN DEHŞETİ VE GÜNDÜZÜN DEHŞETİ

Paul'un aşkını itiraf biçimi	195
Bir kadının görüşü	201
Sokaktaki adam	204
Bir babanın itirazı	209
Gecenin dehşeti	213
Sokaktaki adamın tuhaf hikâyesi	219
Yoksullar Yurdu Yolu üzerindeki ev	230
Mr. Holt'un tuhaf tavrı	243
Gündüzün dehşeti	245

DÖRDÜNCÜ KİTAP: TAKİPTE

Yeni bir müşteri	253
Bir pencere kafesinden bakmanın neticesi	256
Yirmi yıl sonra	266
Bir haberci	275
Haberler	277
Döşemenin altında saklanan	283
Diğer buluntular	290
Miss Louisa Coleman	295
Miss Louisa Coleman'ın pencereden gördükleri	304
Polis memuru - ipucu - ve araba	310
Çifte takip	318
Mrs. 'Enderson'da cinayet	324

Öldürülen adam	335
Mrs. 'Enderson'ın bildikleri	342
Ani duraklama	346
Üçüncü mevki vagonunda bulunanlar	355
Meselenin sonucu	358

BİRİNCİ KİTAP

Açık Pencerele Ev

Robert Holt'un şaşırtıcı hikâyesi

1

Dışarıda

“Oda yok! – Hepsi dolu!”

Kapıyı yüzüme çarptı.

İşte bu da son darbe oldu.

Bütün gün iş bulmak için dolaşmak, biraz yiyecek almama yetecek parayı kazanabileceğim bir iş için yalvarmak ve boşuna dolaşmış, boşuna yalvarmış olmak – berbattı. Umudumu yitirmiş, ruhen ve bedenen çökmüş, açlıktan ve yorgunluktan tükenmişim, kalan bir parça gururumu da ayaklar altına almış, beş parasız evsiz bir serseri olarak, geceyi geçirmek üzere, kimsesizler yurduna sığınmak istemiştim – ama boşunaydı! – bu daha da berbattı. Çok daha berbattı. Olabilecek en berbat şeydi.

Yüzüme çarpılmış olan kapıya aptal aptal bakakaldım. Böyle bir şeyin olmasına inanmadım. Bir serseri gibi görülmeyi beklememiştim; ama bir serseri olduğum varsayırsa, o kepezelik barınağına, o serseri yurduna alınmamak kâbuslarımda bile görmediğim bir çaresizlik çukuruna batmış olmak demekti.

Ne yapacağımı düşünüp dururken, adamın biri, duvarın gölgesinden bana doğru yaklaştı.

“Seni içeri almıyorlar mı?”

“Dolu olduğunu söylüyor.”

“Dolu olduğunu söylüyor, öyle mi? Bu Fulham’daki

palavradır – hep dolu olduğunu söylerler. Sayıyı azaltmak istiyorlar.”

Kuşkuyla baktım adama. Başını öne eğmişti; elleri ceplerindeydi; giysileri eski püsküydü; sesi boğuktu.

“Yani dolu değil, ama öyle olduğunu mu söylüyorlar, oda olduğu halde beni içeri almıyorlar mı?”

“Aynen öyle, adam seni kandırıyor.”

“Ama eğer oda varsa beni kabul etmeleri gerekmez mi?”

“Elbette gerekir, senin yerinde olsam onları zorlardım. İşte bunu yapardım.”

Lanet yağdırmaya başlamıştı.

“Ama ne yapabilirim ki?”

“Kapıyı tekrar çal, kandırılmayacağını göster onlara!”

Durakladım; sonra da adamın dediğini yapıp ikinci kez zili çaldım. Kapı ardına kadar açıldı, önceki çağrılarına yanıt veren o kır saçlı çulsuz, kapının aralığında dikilmekteydi. Koruyucular Kurulu¹ Başkanı olsa böyle küçümseyerek konuşamazdı benimle.

“Yine ne istiyorsun! Neyin peşindesin? Senin gibilere hizmet etmekten başka işim yok değil mi?”

“İçeri girmek istiyorum.”

“Giremezsin!”

“Yetkili biriyle görüşmek istiyorum.”

“Şu anda yetkili biriyle görüşmüyor musun?”

“Senden başka biriyle görüşmek istiyorum, müdürle görüşmek istiyorum.”

“Müdürle görüşemezsin!”

Kapıyı hızlıca kapatmak üzereydi; ama böyle bir ha-

1. İngiltere’de 1834’te yürürlüğe giren Yoksul Hakları Yasası uyarınca, yoksullara yardım edebilecek ekonomik durumu iyi olan kişi ve kurumlardan toplanan para ve malların yönetiminden sorumlu kurul. Bu yasa 1930 yılında Yerel Yönetim Yasası’nın yürürlüğe girmesi üzerine lağvedildi. (Y.N.)

rekete hazırlıklıydım, bunu engellemek için ayağımı aralığa sıkıştırdım. Konuşmaya devam ettim. “Yurdun dolu olduğuna emin misin?”

“İki saat önce doldu!”

“Peki, ne yapacağım?”

“Ne yapacağını bilmiyorum!”

“En yakın yoksullar yurdu hangisi?”

“Kensington.”

Bana yanıt verdiği sırada birden kapıyı açtı, kolunu dışarı çıkarıp beni geriye doğru itti. Ben daha kapıyı yakalayamadan o kapamıştı. Paçavralar içindeki adam bu rezaletin acımasız seyircisi olmuştu. “Serseri herifin teki, değil mi?” dedi.

“O sadece bir çulsuz, görevlilerden biriymiş gibi davranmaya hiç hakkı yok değil mi?”

“O çulsuzlardan bazıları görevlilerden bile sinirli, çok daha sinirli! Evlerin kendilerinin olduğunu sanıyorlar, öyle sanıyorlar. Ne güzel bir hayat bu!”

Sustu. Ne diyeceğimi bilemedim. Yağmur bir süredir durmuştu. Derken ince ince atıştırmaya başladı, ama ıslatıyordu. Bir bu eksikti. Arkadaşım bana can sıkıcı bir merakla bakıyordu.

“Hiç paran yok mu?”

“Tek penim bile yok.”

“Böyle bir durumla hiç karşılaştın mı?”

“İlk kez bir kimsesizler yurduna geliyorum ve anlaşılan içeri giremeyeceğim.”

“Biraz acemi görünüyorsun. Ne yapacaksın?”

“Kensington ne kadar uzakta?”

“Buradan mı? Üç mil kadar, ama senin yerinde olsam, St. George’u denerdim.”

“O nerede?”

“Fulham Yolu’nda. Kensington küçük bir yerdir, orada yardımcı olurlar ve kapılar açılır açılmaz hemen do-

lar; St. George'da daha çok şansın olacaktır.”

Susmuştu. Söylediklerini zihnimde evirip çevirdim, diğerini olduğu gibi o yeri de denemeye pek hevesli değildim. Derken yine konuşmaya başladı.

“Reading'den bugün geldim. Bütün yolu yürüyerek geldim, “Ammersmith'de¹ bir yatağım olacak – şimdi oradan çok uzaktayım! Burası güzel bir yer – dilerim oradaki herkes denize sürüklenir – dilerim öyle olur! Ama daha uzağa gitmeyeceğim, Ammersmith'de bir yatağım olacak, aksi halde hesabını sorarım.”

“Bunu nasıl başardın, paran mı var?”

“Para mı? Vay be! Param varmış gibi duruyorum – öyle görünüyor ha! Son altı aydır, arada bir elime geçen birkaç peniden başka tek çivim bile yok.”

“O halde yatağı nasıl bulacaksın?”

“Nasıl mı? İşte, böyle.”

Ellerine birer taş aldı. Sol elindeki kimsesizler yurdunun kapısındaki cama fırlattı. Taş, camı ve ötesindeki lambayı parçalayıp geçti. “İşte böylece yatağım olacak.”

Kapı hızla açıldı. Kır saçlı çulsuz yeniden görüldü. Karanlıkta bizi görmeye çalışırken bir yandan da bağırdı.

“Kim yaptı bunu?”

“Ben yaptım patron, hoşuna gittiyse yine yaparım. Hem daha iyi görmeni sağlayabilir.”

Kır saçlı çulsuz engelleyemeden, sağ elindeki taşı başka bir pencerenin camına fırlatmıştı bile. Gitme zamanımın geldiğini anlamıştım. Gece uykusu ona pahalıya patlamıştı, benim gücümü aşıyordu, bedelini ödemeye niyetim yoktu.

Ben ayrılırken, iki üç kişi ortaya çıkmıştı, eski püskü

1. Sözcüğün aslı Londra'daki Hammersmith bölgesidir. Türkçe bazı şivelerde “h” harfi söylenmediği gibi, İngilizce bazı şivelerde de söylenmiyor. Benzeri harf düşmelerini ilerideki sayfalarda da göreceğiz. (Y.N.)

kıyafetli adam onlarla pek hoş olmayan bir biçimde, sözünü sakınmadan konuşuyordu. Fark edilmeden uzaklaştım. Ama gitmeden önce bu gözüpek zavallıya bir iyiliğim dokunsun istemiş, camlardan birini indirmeye karar vermiştim. Doğrusu, bu işi halletmek üzere geri dönerken birkaç kez durakladım ve sonunu getiremedim.

Dışarıda gezmeye hiç uygun olmayan berbat bir geceydi, bunu ben istememiştim. Yağmur sis gibiydi, sırlıklam olmakla kalmamış bir de önümü göremez olmuştum. Semtin ışıklandırması da berbattı. Ben ise orada bir yabancıydım. Son çare olarak Hammersmith'e gelmiştim. Londra'nın her yerinde, hayatta kalmamı sağlayacak bir iş bulmaya çalışmışım, geriye bir tek Hammersmith kalmıştı. Ama Hammersmith'de, yoksullar evi bile beni kabul etmiyordu!

Kimsesizler yurduunun soğuk kapısından uzaklaşıp soldaki ilk köşeden dönmüştüm – ve o anda, döndüğüme memnun olmuşum. Karanlığın içinde, yağmur altında, ayak bastığım bu bölge gelişmemiş bir yer gibi görünüyordu. Anlaşılan medeniyeti geride bırakıyordum. Yol asfaltsızdı, bozuk ve engebeliydi, sanki hiç yapılmamıştı. Tek tük evler görülüyordu. Yetersiz ışıktaki, ıssızlığın arasından seçebildiğim kadarıyla yıkılmak üzere olan kırık dökük kulübelerdi.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Dikkatle bakarsam bir fikir edinebilirdim. Walham Green civarında olmalıydım. Bir tahminde bulunmak için daha ne kadar bakmam gerekiyordu. Bilgi alabileceğim kimse de yoktu ortalıkta. Sanki ıssızlığın ülkesine düşmüştüm.

Sanırım saat on biri geçmişti, gece yarısına yaklaşıyordu. Dükkânlar kapanıncaya kadar iş aramışım ve Hammersmith'de, o akşam, dükkânlar erken kapanmamıştı. Ne yapacağımı düşünerek keyifsizce dolaşmışım. Çünkü aç açına, geceyi dışarıda geçirmekten korktum, o

durumda sabaha bitkin düşecek ve bir işe yaramayacaktım, bu yüzden para ödemedem geceyi geçirebileceğim bir yer aramaya koyuldum. Beni düşkünler evinin kapısına götüren şey ise açlıktı. O gün çarşambaydı. Pazar gecesinden beri, ağzıma, sokak çeşmelerinden içtiğim sudan başka bir şey değmemişti – bir de Holland Park'ta bir ağacın dibine çömelmiş bir adamın verdiği ekmek kabuğunu yemiştim. Üç gündür açtım ve neredeyse hep ayaktaydım. Bana öyle geliyordu ki, sabaha kadar aç kalırsam bayılacaktım, sonum gelecekti. Ama o tuhaf ve soğuk yerde, gecenin o saatinde, nereden ve nasıl yiyecek bulurdum?

Ne kadar gittiğimi bilmiyorum. Kat ettiğim her adımda ayaklarım biraz daha ağırlaşıyordu. Yorgunluktan tükenmiştim. Ne gücüm ne de cesaretim kalmıştı. Derken o korkunç açlık hissi belirdi, adeta haykırıyordu. Bir parmaklığa yaslandım, sersemlemiştim, başım dönüyordu. Ölüm beni orada çabucak, acı çekirtmeden yakalamış olsaydı, onun gerçek bir dost olduğunu düşünürdüm! Bu ise yavaş yavaş ölmekti, acısına katlanmak çok zordu.

Birkaç dakika geçmeden kendime geldim, parmaklığın payandasından çekilip yeniden hareket edebilecek kadar toparlanmışım. Engebeli yolda hiçbir şey görmeden sendeledim. Sarhoş bir adam gibiydim, yalpalayarak ilerledim, derken dizlerimin üstüne yığıldım. Adeta omurgasızdım, birkaç saniye boyunca olduğum yerde kalakaldım, her şeyi akışına bırakmayı, Tanrı'dan geleni kabullenip, geceyi orada öylece geçirmeyi istedim. Galiba sonuza dek süren uzun bir gece olacaktı.

Yeniden ayaklarımın üzerine kalktığımda, yol boyunca birkaç yüz metre daha gitmişim, Tanrı biliyor ki bu, o sırada, bana birkaç mil gibi gelmişti! O şiddetli baş dönmesi yine çökmüştü üzerime, açlığımın ıstırabından kaynaklanıyordu. Yolun kenarındaki alçak bir duvara

doğru, çaresizce, sendeledim. O olmasaydı yere yığılacaktım. Nöbet saatlerdir sürüyormuş gibi geldi; galiba sadece saniyeler geçmişti; kendime geldiğimde derin bir uykudan uyanmış gibiydim, büyük bir acıya uyanmıştım. Haykırıyordum.

“Bir somun ekmek için neler yapmazdım!”

Bir çeşit delilik hali içinde çevreme baktım. O sırada, ilk olarak, arkamda bir evin bulunduğunu fark ettim. Büyük değildi. Londra'nın her yanında çoğalan, yıllık kirası 25 ile 40 pound arasında olan, o sözde villalardan biriydi. Müstakil bir evdi. Yetersiz ışıhta görebildiğim kadarıyla, yirmi otuz metre yakınında başka bir ev yoktu. İki katlıydı. Üst katında üç pencere vardı. Hepsinin panjurları sıkıca kapalıydı. Giriş kapısı sağımda kalıyordu. Oraya küçük tahta bir kapıdan giriliyordu.

Ev yola çok yakındı, öyle ki duvarın üstünden eğilince alt kattaki pencerelerden birine değebiliyordum. İki pencere vardı. Biri cumba biçimindeydi. O pencere açıktı. Alt kanadı on beş santim kadar kaldırılmıştı.

2

İçeride

Her şeyi fark ettim, deyim yerindeyse, önünde durmakta olduğum eve ait ufak ayrıntıların hepsini, olağüstü bir sezgi ışığıyla, zihnime işledim. Biraz önce, dünya gözlerimin önünde dönüyordu. Hiçbir şey görmüyordum. Şimdi ise her şeyi görüyordum, hem de şaşırtıcı bir berraklıkla.

En önemlisi de, açık olan pencereyi görmüştüm. Ba-

kakaldım, o sırada bilincim yerindeydi, kendimi dinlenmiş hissediyordum. Çok yakınımdaydı; öyle yakındı ki. Yine de, elimi pencerenin aralığına sokmak için uzanmak zorunda kalmıştım. İçeri girerse, hiç değilse elim kuru kalacaktı. Yağmur nasıl da yağıyordu! Üzerimdeki ince giysiler iyice ıslanmıştı; sıırıslıklam olmuştu! Titriyordum. Yağmur, her saniye biraz daha hızlanıyor gibiydi. Dişlerim takırdıyordu. Nem iliklerime işlemişti.

O açık pencerenin ötesi, içerisi, sıcacık, kupkuru olmalıydı!

Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Tek bir insanoğlu bile yoktu. Bir başıma, o ıslak gecenin merhametine sığınmıştım. Tanrı'nın açmış olduğu gök çeşmelerinin altında, kullarından yalnız biri barınaksız kalmıştı. Ne yaptığımı görecek ya da umursayacak bir kişi bile yoktu. Gözetlenme korkusu duymama gerek de yoktu. Belki de ev boştu; galiba öyleydi. Yapmam gereken şey kapıyı çalmak, evde birileri varsa, onları uyandırmak ve pencereyi açık bırakmış olduklarını hatırlatmaktı. En azından emeğimin karşılığını verirlerdi. Ama ev boşsa, o zaman kapıyı çalmak ne işe yarayacaktı ki? Bu, boşuna gürültü yapmak demekti. Komşuları rahatsız edebilirdi. Hem evde birileri olsa bile, elim boş dönebilirdim. Hayat okulunda toplumun nankör olduğunu öğrenmiştim. O pencerenin –o davetkâr, o baştan çıkarıcı, o kullanılmaya hazır pencerenin– kapanmasına sebep olmak ve sonunda bir şey elde edememek, yani yine beş parasız, çaresiz, aç bir halde soğuşun ve yağmurun altında dışarıda kalmak – her şey bundan iyiydi. Öyle bir durumda, bir ahmak gibi davrandığımı söylemek zorunda kalırdım. Hem de haklı olarak. Buna kuşku yoktu.

O alçak duvarın üzerinden eğilince, elimi odanın içine kolayca uzatabildiğimi gördüm. İçerisi ne kadar da sıcaktı! Isı farkını parmak uçlarımda hissedebiliştim. Ya-

vaşça duvarın üzerinden geçtim. Pencere ile duvar arasında, rahatça ayakta durulabilen boş bir yer vardı. Zemin ayağa betonmuş gibi geliyordu. Eğildim, aralıktan baktım. Bir şey göremedim. İçerisi zifirî karanlıktı. Stor açıktı; evde birinin bulunması, perdeyi ve pencereyi açık bırakarak uyumaya gitmiş olması inanılmaz görünüyordu. Kulağımı aralığa yerleştirdim. Ne kadar da sessizdi! Evin boş olduğuna kuşku yoktu.

İçeriye inceleyebilmek için pencereyi birkaç santim daha aralamaya karar verdim. Böylece, biri beni suçüstü yakalarsa durumu anlatma ve uyarıda bulunmak üzere olduğumu açıklama fırsatım olacaktı. Sadece dikkatli olmalıydım. Çünkü böyle nemli bir havada, pencere kandanın gıcırdaması mümkündü.

Hiç de öyle olmadı. Yağlanmış gibi, kolayca, sessizce oynadı. Kanadın bu sessizliği beni yüreklendirmişti, öyle ki tasarladığımdan daha fazla kaldırmıştım onu. Doğrusu açılabilirdi kadar açmıştım. Ses çıkarıp da beni ele vermemişti. Pervazın üzerinden eğildim, başımı ve bedenimin yarısını içeri soktum. Ama daha ileri gitmedim. Bir şey göremedim. Tek bir şey bile. Yine de odada eşya bulunmadığını söyleyebilirdim. Aslında böyle bir olasılık aklıma gelmişti. Boş bir eve rastlamış olabilirdim. Karanlıkta, bunun aksini akla getirecek bir şey yoktu. Ne yapmalıydım?

Pekâlâ, eğer ev boş ise, benim gibi zor durumda olan birinin bu bomboş yere sığınmasının insani ya da yasal bir hak olduğu söylenebilirdi. Göğsünde yürek taşıyan hangi insan beni bu haktan yoksun bırakabilirdi ki? Bu, ancak fazla titiz bir ev sahibinden beklenirdi. Pervazı kullanarak kendimi yukarı çektim ve ayaklarımı odanın içine aldım.

O sırada, odanın bütünüyle eşyasız olmadığını anladım. Yerde halı döşeliydi. Zamanında, ayağım güzel halı-

lara değmişti; halının ne olduğunu biliyordum; ama bu kadar yumuşak olanına hiç basmamıştım. Nedense, bana Richmond Park'ın çimenlerini anımsatmıştı, ayağımı sarmalamış, bastığımda kıvrılmıştı. Bu halı, o çamurlu, engeli yoldan sonra, zavallı, yorgun ayaklarım için bir lüks sayılırdı. Odanın, en azından, bir kısmının döşenmiş olduğunu anladığıma göre, oradan uzaklaşmalı mıydım? Yoksa araştırmayı sürdürmeli miydim? Giysilerimi çıkarıp halının üzerine uzanmak, sonra da oracıkta uyuyakalmak ne büyük mutluluk olurdu. Ama açtım; aılıktan ölüyordum. Yiyecek bir şey bulmak için neler vermezdim?

Yavaşça bir iki adım ilerledim, farkında olmadan, göremediğim bir şeye çarparım, diye ellerimi uzatmıştım. Bir engelle karşılaşmadan, aslında hiçbir şeyle karşılaşmadan, üç dört adım daha atmıştım ki, o evi görmemiş olmayı istedim; keşke yanından geçip gitmiş olsaydım; penceresinden girmemiş olsaydım; yine sağ salım dışarıda olsaydım. Birden anladım ki odada benden başka bir şey daha vardı. Bunu düşünmeme yol açacak bir şey görünmüyordu; belki de duyularım fazlaca keskinleşmişti; ama orada bir şey olduğunu anladım. Dahası, bir şey görmesem de, izlendiğıme, her hareketimin gözlendiğine fena halde inanmıştım.

Orada benimle birlikte olan şey neydi bilemiyordum; tahmin bile edemiyordum. Zihinsel düzenimdeki bir parça aniden felce uğramış gibiydi. Böyle ifade etmek çocukça görünebilir; ama sınırlarım bozulmuş, yorulmuştum; somut olarak söylemek gerekirse, son hareketimle, bir an içinde, habersizce gelen, tuhaf bir duyguya kapıldım, daha önce hiç hissetmediğim, bir daha da hissetmek istemeyeceğim bir şeydi – korkunç bir sıkıntı hissiydi. Olduğum yere çakılıp kalmıştım, kıpırdamaya cesaretim yoktu, nefes almaya korkuyordum. Odada bulunduğunu hissettiğim varlık her ne ise tuhaf, uğursuz bir şeydi.

Böcek

RICHARD MARSH

Paul Lessingham, geleceği parlak bir politikacıdır. Ne var ki Mısır'dan gelen ve Kraliçe Viktoria'nın yasaklar şehri Londra'da sürekli biçim değiştirerek serbestçe dolaşan "Böcek", Lessingham'ın kâbusu olacaktır. İsis'in müritlerine karşı işlenmiş bir suçun intikamını almaya gelen bu amansız yaratık kurbanlarını dehşete sürüklerken, hiç kimse güvende değildir.

Marsh'in romanı, Stoker'ın *Drakula*'sı, George du Maurier'nin *Trilby*'si, Sax Rohmer'in Fu Manchu dizisi gibi XIX. yüzyıl sonlarıyla XX. yüzyıl başlarına özgü sansasyonel yapıtlar arasında yer alıyor. Yine o yapıtlarda çok sık rastlanan bir teknikle, gerilim yaratmak amacıyla, hikâye farklı kişiler ağzından aktarılıyor.

Böcek, hem bir korku romanının, hem bir aşk hikâyesinin, hem de bir dedektif romanının özelliklerini taşıyor.

ISBN 978-975-07-1337-8

